

Sygn. akt XI W 2197/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Paulina Adamska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2018 roku

sprawy **S. K.**

syna F. i W.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 27 czerwca 2016 roku około godziny 15:45 na skrzyżowaniu ulic (...)/ (...), kierując autobusem (...) o nr. rej. (...), wykonując manewr skrętu w lewo w kierunku do ul. (...). J. P. (...), nie zachował należytych środków ostrożności, w wyniku czego potrącił znajdującą się na oznakowanym przejściu dla pieszych panią M. Z. (1), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw,

I. obwinionego S. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustala, że miał on miejsce o godzinie 14.59 i czyn ten kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2197/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2016 roku około godziny 14:59 w W. pokrzywdzona M. Z. (1), poruszała się pieszo ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku Al. (...). Pokrzywdzona doszła do przejścia dla pieszych na skrzyżowaniu ulic (...) z ul. (...) i po zapaleniu się na sygnalizatorze świetlnym dla pieszych zielonego światła weszła na przejście, patrząc od strony ul. (...) z jego prawej na lewą stronę. Czekała na możliwość wejścia na przejście, pokrzywdzona znajdowała się przy końcu tego przejścia, po jego prawej stronie. W momencie zapalenia się światła zielonego, M. Z. (1) weszła na przejście dla pieszych. Będąc na samym początku przejścia, z jej lewej strony, nadjechał autobus (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego kierującym był obwiniony S. K.. Autobus jechał drugim pasem ruchu licząc od lewej

krawędzi jedni ul. (...) z kierunku od Al. (...) i wjeżdżając na skrzyżowanie wykonał manewr skrętu w lewo w ul. (...) w kierunku do Alei (...) (...). Kierujący nie ustąpił pierwszeństwa znajdującej się już na przejściu dla pieszych pieszej M. Z. (1) i uderzył ją prawym narożnikiem szyby w lewy bok. W wyniku tego zdarzenia, pokrzywdzona M. Z. (1) odbiła się od pojazdu i upadła na chodnik z krwawiącym czołem. Jeden z przechodniów zaopiekował się pokrzywdzoną do czasu przyjazdu karetki pogotowia. Po zdarzeniu kierujący na wyraźne sygnały pieszych wysiadł z pojazdu i podszedł do pokrzywdzonej. Pokrzywdzona została odwieziona do (...) Publicznego (...) w W. na ul. (...). U pokrzywdzonej stwierdzono uraz głowy – bez utraty przytomności, bez zaburzeń neurologicznych, bez kosztnych zmian pourazowych w badaniu rtg czaszki, z raną tłuczoną łuku brwiowego lewego oraz uraz stawu łokciowego – bez z zmian pourazowych w rtg, z otarciem naskórka. Pokrzywdzona doznała rozstroju zdrowia na okres nie przekraczający 7 dni. Obwiniony w momencie zaistnienia przedmiotowego zdarzenia był trzeźwy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 73), zeznań świadka M. Z. (1) (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 10 stycznia 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 111,), notatek urzędowych (k. 2-5, 22), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 6,7), świadectwa wzorcowania (k. 8, 9), odręcznego szkicu (k. 28), dokumentacji medycznej (k. 33-38), opinii sądowo – lekarskiej (k. 39), pism WRD KSP (k. 52, 59), szkicu miejsca zdarzenia (k. 53v-54), metryki (k. 60-61), materiału poglądowego (k. 63-70), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 93).

W toku czynności wyjaśniających oraz w sprzeciwie od wyroku nakazowego obwiniony nie przyznał się do przedstawionego mu zarzutu oraz wyjaśnił, że wjechał na skrzyżowaniu jako drugi w momencie gdy zapaliło się zielone światło. Dojeżdżając do przejścia dla pieszych na pierwszym sygnalizatorze było światło czerwone, od tego momentu miał obserwować pieszych i gdy zbliżał się do końca przejścia dla pieszych, pokrzywdzona z telefonem przy prawym uchu, zrobiła ruch głową do przodu i dostała w głowę. Obwiniony zatrzymał wtedy autobus praktycznie w miejscu. Obwiniony twierdził, że wezwał pogotowie i Policję, a w tym czasie inni ludzie na chodniku zajęli się dziewczyną. Obwiniony wskazał, że gdy przybyła Policja, to inni ludzie mieli tłumaczyć, że obwiniony miał zielone światło, gdy wjeżdżał na skrzyżowanie. Obwiniony nie był w stanie stwierdzić jakie było światło w momencie potrącenia obwinionej na drugim sygnalizatorze dla pieszych, gdyż obserwował pieszych. Dalej obwiniony twierdził, iż przyczyną potrącenia mogło być wadliwe skoordynowanie sygnalizacji świetlnej, polegające na tym, że z jednoczesnym zgaśnięciem zielonego światła dla lewoskrętu zapalało się zielone światło dla pieszych. Zdaniem obwinionego pokrzywdzona wtargnęła na jezdnię, w ogóle na nią nawet nie spoglądając.

Obwiniony pomimo wezwania nie stawił się na rozprawie w dniu 10 stycznia 2018 roku. Przesyłka (wezwanie do stawiennictwa) została prawidłowo dwukrotnie awizowana i wróciła z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”. Na podstawie art. 133 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 38 § 1 kpw), wezwanie uznano za doręczone skutecznie.

Sąd, wobec nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, przeprowadził rozprawę zaocznie, zgodnie z treścią art. 71 § 4 kpw i wydał wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Za zgodną z prawdą uznano tę część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, że w dniu zdarzenia kierował on autobusem (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nadto na wiarę zasługuje, iż poruszał się ul. (...) z kierunku od Al. (...) i wjeżdżając na skrzyżowanie wykonał manewr skrętu w lewo w ul. (...) w kierunku do Alei (...) (...) oraz fakt, iż doszło do potrącenia pokrzywdzonej na przejściu dla pieszych. W tej części wyjaśnienia obwinionego korespondują z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w szczególności w postaci zeznań świadka M. Z. (1).

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu, stanowią one jedynie przyjętą linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionego sprowadzała się głównie do twierdzenia, że przyczyną potrącenia pieszej była źle skoordynowana sygnalizacja świetlna oraz fakt, iż piesza nie zachowała środków ostrożności przy przechodzeniu przez jezdnię i wtargnęła na jezdnię. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego w powyższym zakresie stoją w sprzeczności z pozostałym uznanym za

wiarygodny materiałem dowodowym stanowiącym podstawę ustaleń faktycznych i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd po wnikliwej analizie materiału dowodowego, biorąc pod uwagę stanowiska prezentowane przez uczestników zdarzenia w całości obdarzył walorem wiarygodności, jako odpowiadającym rzeczywistemu przebiegowi zdarzenia zeznania świadka M. Z. (1). Z zeznań pokrzywdzonej wynika, że po zapaleniu się zielonego światła weszła na przejście dla pieszych i po zrobieniu jednego, bądź dwóch kroków nadjechał z lewej strony autobus, kierowany przez obwinionego, który nie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych i nie ustąpił pokrzywdzonej pierwszeństwa, wskutek czego uderzył pokrzywdzoną w lewy bok, prawym narożnikiem pojazdu. Co do miejsca zaistnienia zdarzenia oraz faktu potrącenia, relacja ta znajduje również potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionego. Zebrana w sprawie dokumentacja medyczna, także opinia sądowno – lekarska wskazuje na fakt, iż u pokrzywdzonej stwierdzono uraz głowy z raną tłuczoną lewego łuku brwiowego oraz uraz stawu łokciowego. Zgodnie z przywołaną opinią, opisane obrażenia mogły powstać w okolicznościach podanych przez ww. świadka.

Sąd uznał zeznania M. Z. (1) za w pełni wiarygodne. Świadek jest pokrzywdzonym w sprawie, jednakże fakt ten zdaniem Sądu, nie umniejsza wiarygodności jej zeznań. Jest ona osobą obcą dla obwinionego a przebieg zdarzenia opisywała konsekwentnie. Nadto jej zeznania korespondują z uznanym za wiarygodny pozostałym materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami obwinionego oraz notatką urzędową. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności poddających w wątpliwość zeznania M. Z. (2).

Sąd dał także wiarę zeznaniom funkcjonariusza Policji P. S.. Świadek ten, z uwagi na upływ czasu nie pamiętał szczegółów przedmiotowego zdarzenia, ale potwierdził okoliczności ze sporządzonej przez siebie notatki służbowej.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym na rozprawie w postaci: notatek urzędowych (k. 2-5, 22), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 6,7), świadectwa wzorcowania (k. 8, 9), odręcznego szkicu (k. 28), dokumentacji medycznej (k. 33-38), opinii sądowno – lekarskiej (k. 39), pism WRD KSP (k. 52, 59), szkicu miejsca zdarzenia (k. 53v-54), metryki (k. 60-61), materiału poglądowego (k. 63-70), (k. 93) danych z KRK (k. 104), danych z rejestru wykroczeń (k. 105). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w niniejszej sprawie, nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości co do zaistnienia zdarzenia, jak również co do udziału w nim i winy S. K.. Brak jest w niniejszej sprawie dowodów, które mogłyby skutecznie podważyć wartość dowodową materiałów, na których Sąd opierał swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu pełny obraz zdarzenia niewątpliwie wynika z zeznań pokrzywdzonej M. Z. (2) oraz wyjaśnień obwinionego.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W niniejszej sprawie kluczową kwestią było zatem ustalenie, czy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala zarzucić obwinionemu czyn, będący wykroczeniem z art. 86 § 1 kw. Oskarżyciel publiczny, składając wniosek o ukaranie, w opisie zarzucanego czynu stwierdził, iż obwiniony, kierując autobusem (...) o numerze rejestracyjnym (...), wykonując manewr skrętu w lewo, nie zachował należytych środków ostrożności, w wyniku czego potrącił znajdującą się na oznakowanym przejściu dla pieszych M. Z. (1), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie stypizowane w art. 86 § 1 jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo, gdy ustawa tego

wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Powinność zachowania „szczególnej ostrożności” przewidziana w niektórych przepisach ustawy, nakłada na uczestnika ruchu obowiązek zwiększenia uwagi, wzmożenia koncentracji i zachowywania się w taki sposób, by możliwe było odpowiednio szybkie reagowanie. Jednym z przepisów przewidujących taki obowiązek jest art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż S. K. w dniu 27 czerwca 2016 roku kierował autobusem (...) i wykonując manewr skrętu w lewo z ul. (...) od strony Al. (...) w ul. (...), w kierunku do Al. (...) (...) potracił znajdującą się na oznakowanym przejściu dla pieszych M. Z. (1). Okoliczności tej obwiniony nie kwestionował. Obwiniony całkowicie negował swoje sprawstwo, twierdząc, że to pokrzywdzona wtargnęła na przejście dla pieszych oraz wskazywał, iż przyczyną potrącenia była źle ustawiona sygnalizacja świetlna na przedmiotowym skrzyżowaniu (z jednoczesnym wygaszeniem zielonego światła dla lewoskrętu zapala się zielone światło dla pieszych).

Zdaniem Sądu nie sposób się jednak zgodzić ze stanowiskiem obwinionego w powyższym zakresie. W ocenie Sądu, obwiniony, poruszając się po drodze publicznej, i zbliżając się do przejścia dla pieszych, nie dostosował prędkości jazdy umożliwiającej mu zatrzymanie się przed tym przejściem oraz nie obserwował uważnie skrzyżowania, co doprowadziło do tego, że nie zauważył M. Z. (1), która znajdowała się już na przejściu, rozpoczynając przechodzenie przez nie i nie ustąpił jej pierwszeństwa. Zdaniem Sądu osobą odpowiedzialną za zaistniałe zdarzenie był wyłącznie obwiniony. Z pozostałego materiału dowodowego nie wynika również, żeby sygnalizacja świetlna umieszczona na przedmiotowym skrzyżowaniu działała nieprawidłowo.

W związku z powyższymi ustaleniami Sąd uznał obwinionego S. K. winnym tego, że w dniu 27 czerwca 2016 roku około godziny 14:59 w W. na skrzyżowaniu ulic (...)/ (...), kierując autobusem (...) o numerze rejestracyjnym (...), wykonując manewr skrętu w lewo, nie zachował należytych środków ostrożności, w wyniku czego potracił znajdującą się na oznakowanym przejściu dla pieszych M. Z. (1), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 zł, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem, w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyn którego dopuścił się obwiniony jest społecznie szkodliwy, albowiem zostały naruszone zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a skutkiem zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym było potrącenie pieszego. Sąd zważył także na potrzebę zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości wobec osób dopuszczających się takiego typu wykroczeń. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze, w tym także wychowawcze jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W ocenie Sądu wymierzona kara spowoduje, że obwiniony będzie w przyszłości z większą ostrożnością i rozważą podejmował manewry podczas kierowania pojazdem.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny należyście wyważa okoliczności obciążające i łagodzące oraz będzie stanowiła odpowiednie ostrzeżenie dla obwinionego na przyszłość oraz spowoduje, że obwiniony będzie zwracał większą uwagę na innych uczestników ruchu, w sposób szczególny pieszych, którzy w starciu z pojazdem mają znacznie mniejsze szanse na nieodniesienie obrażeń.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 i § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001

roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).